

Tre Gringos och Vulcankodens Rike

1 Preludium

I vilket allmänna resonemang föres om tingens ordning, bakgrunder och förhoppningar...

Vi skall alla vara glada att regionansvarig i Småland inte är arbetsmarknadsminister. Ve den som skulle vilja vila under hans regim!

Knappt hemkommen från Tånga, fylld av blåmärken, skrapsår och lättare klämskador efter insatserna i "Transport & Allfix", sittandes med darrande lemmar och värkande rygg, plattfotad och med höftkulorna uppe i armhålan, börjar telefonen ringa... "Nu ere snart medeltidstjosan i Ystad igen, vettö. Vi får ju dra dit och inspektera – och sedan är det ju Tydinge med, innan Gränsö. Jag kollar vandrarhem, tar det med Franzén och ringer igen. Orsak och verkan! Tjing!" (Klick)

Ännu lyckligt ovetande om Bosses planer står Classe och undertecknad i Alingsås och beundrar alla vackra mopeder vi bidragit till att parkera.

Min del i samtalet var något i stil med: "Ähhöbba, jovisst men, men..." Jag hann bara snabbt krafsa ner min del av den smattrande ordergivningen och tänka lite på mitt ömma arsle från förra sommaren.¹

Samma arsle, som för övrigt ömmade en smula redan, eftersom jag precis varit ute en heldag med Klas (DA Göteborg) och spårat ett nytt åk, som vi skall ha i slutet av augusti med göteborgarna. Min ändalykt bävade redan – och någon mustangsadel hade det heller inte blivit, trots att jag lovat "röva" det efter förra årets "International Statoil Run". Nåja... Om man skall utgå från Göteborg, köra via Tydinge för påhälsning till Ystad, starta på morgonen och vara i Ystad någorlunda tidigt på eftermiddagen, kan ju inte karl'n inte ta vägen via Oslo och Gävle – eller? Kanske skulle det bli en lagom tur med många sköna stopp och i solsken den här gången? Vi bestämde i alla fall att herrarna skulle inträffa hemma hos mig om fredagen, för tidig avfärd lördag morgon.

#6070 smider ränker med Suzy på Yamahacenter utan en tanke på hur stackars #3871 skall ha det på sitt sommarlov, ensam och övergiven...

Tanken att inte hänga med alls och banga ur, existerade däremot inte. Jag vet inte om det drabbar dig också – eller om det bara är min i grunden depressiva personlighet som spökar? Jag får i alla fall fruktansvärda *eftertångadepressioner!* När man vinkat hejdå till alla och plötsligt sitter hemma och tittar in i väggen och vulcanist #6070 dessutom har den dåliga smaken att arbeta och till på köpet på Yamahacenter, behövs medicin – och stark sådan. Då är Bosse, Classe och deras mellanträfsaktiviteter ärligt talat bättre än Prozac. Ty så har det blivit i mitt usla liv; att många av kamraterna i Vulcan Riders är som kära släktingar och en del av själva livets mening. Visst var det dumt att byta ut min Honda VT1100 Shadow ACE mot en VN1500 CT² istället för mot en HD? Jag kunde ha varit lyckligt ovetande om allt detta, kanske en nöjd torsk i HOG³, befriad från skänelängtan, kamrater med snarkmaskiner och maniska smålänningar. Så blev det nu inte. Ibland har man tur – alldeles oförskyllt!

¹ Om detta står att läsa i krian: "Tre Gringos, lite medeltid och en halv Iron Butt" a k a "Tre Gringos i Skånedjungeln", publicerad i Tanken 2007

² "Om framtiden man inte ville ha", publicerad i Tanken 2006

³ Harley Davidson Owner Group – en av återförsäljaren driven klubb med varje chapter knutet till ett specifikt Harley Davidson House.

2 Scherzo

I vilket gossarna anländer och författaren ger uttryck för en animistisk världsuppfattning...

Och det vart fredag afton. Från fjärran regioner anlöpte tvenne CT hamnen på Råda Portar i Mölnlycke. Mycket tillfreds konstaterade jag, att både #1302 Franzén och #2448 Johansson var blöta som bävrar efter ihållande och illasinnat regn längs vägen, olika ankomsttider till trots. "Slika turer borde göra dem mjukare i sinnet inför morgondagen", tänkte jag belåtet. Vi lyckades tränga samman våra moppar inklusive Monikas VN800 Classic i mitt garage, gav dem hö och vatten och gick in i boningshuset för kvällen.

Jag hade varit synnerligen dum, som trott att Bosse skulle nöja sig med en kortare tur! Redan ett par minuter in i samtalet började han yra om att äta lunch på Ölands norra udde. "En Kroppkaka med skirat smör och lingon, e inte fel vettö..." Vad göra med denne obändlige långkörare? Tja – jag fick sätta in reservplanen och på ett mycket illasinnat och cyniskt sätt började jag hålla i den intet ont anande gringon pilsner. Det blev mycket sent den aftonen och det blev många pilsner. Det skulle straffa sig även för mig.

Klockan blev närmare tre innan det var det dags att koppla in Classe i vägguttaget och att natta Bosse. De var oväntat lättnattade. Den förre antagligen för att han kört från Stockholm i rävväder. Den senare, gissningsvis, eftersom han jobbat hela dagen, packat vid hemkomsten och sedan smaskat iväg från Växjö till mig, en sisådär 25 mil, för att anlöpa redan vid 20-tiden. Han hade kort sagt, gjort god fart på alla plan. Mängden pilsnerdricka spelade sannolikt också en viss roll. Bosses bredvillighet att sent om natten gå på mitt förslag om att det vore trevligt att stanna ett tag på Tydinge Bikemeet, var bevis nog för hans utmattning och fick mig att fyllas av hopp inför morgondagen. En sisådär fyrtio mil är ingen match ens för mig. "International Statoil Run" skulle snarast bli ett "Statoil Runt" i år. Skönt!

Monika stoppade om herrarna och sedan utbröt ett par timmars lugn och ro. Jag sov som en baby och drömde att jag och Micke Davidsson sjöng Edvard Persson⁴ med god diktion och rullande tungspets-R från läktaren i Tångahallen, endast iklädda Foppa-tofflor och varsitt silverkrus med Mummelman⁵ och Red Bull: "Ja hauRRR butt veid ein lannsveig i heila mett leiv áu sitt männichoRRR kumma á geu..."

Jag tror jag behöver gå i terapi!

Grünilla & Rosa fick dela rum med sina kusiner den natten. Vad talar motorcyklar om när vi sover?

Kanske om Bosses eminenta puts av aluminiumdetaljerna på styret? Ingen showvinnare eftersom den inte har spektakulär lack – fast den finishen borde belönas.

Eller så berättade Classes moppe om hur det är att bli medelålders och få problem med inkontinens (vipphuspackningar). Kanske jämförde hon med Grünilla om hur det är att genomgå behandling på en dyr specialklinik, jämfört med att närma sig det mer "new age-mässigt" och antroposofiskt i hemmagaraget... (Jag tror som sagt att jag behöver gå i terapi)

⁴ Edvard Persson, *Carl Edvard Persson*, född 17 januari 1888 i Malmö, död 19 september 1957 i Helsingborg), var en svensk skådespelare och sångare. Han var en av Sveriges mest folkära filmskådespelare, som i film efter film spelade munter och godmodig skåning.

⁵ Rävgift av Jägermeister/Gammeldansk-karaktär vilket utskänktes ymnigt på Tånga Hed både av barpersonalen och av dåliga kamrater.

3 Allegro

I vilket sällskapet beger sig i väg riktning mot Skåneland och Tydinge för inspektion...

Klockan var halv tio när sällskapet på morgonen var så pass iordning att det ens kunde diskuteras mopedåkning. Efter frukost, en motbjudande sed jag ofta tvingas underkasta mig i andras sällskap, var det uppsittande, tankning och ställande av kosa söderöver. Till skillnad från frukosten, var vädret dock alls icke helt motbjudande och sällskapet var vid gott humör, även om jag bittert ångrade mitt tilltag och fick justera mig med flera Treo och mycket vatten. Jaja – jag skulle i alla fall slippa köra 80 mil. Det fanns inte skuggan av en chans om vi skulle hinna till Ystad i anständig tid och dessutom hinna med att hälsa på gänget i Tydinge och ta en sillmacka. Monika vinkade avundsjukt av oss och pruttade iväg till Yamaha på Rosa. Vi pruttade söderöver med mig i täten ner längs gamla kustvägen, riktning Falkenberg. Solen sken och vi hann ända till Kungsbacka innan himlen öppnade sig och vi fick ett monumentalt slagregn. Tack för det! Fast vad övrigt var att vänta? Det var ju svensk sommar!

Bosse fann sig väl i att jag höll takten. Blev han stressad av att åka i mitt tempo märktes det i alla fall inte. Förmodligen berodde det på att han numera har både telefon, musik och jag vet inte vad i hjälmen. Han kan alltså roa sig med en massa annat. Fast ärligt talat är de både snälla och toleranta mot stackars lilla mig. Herrarna är ju rutinerade långåkare och vana vid att tugga mil på ett helt annat sätt än jag. Lägg sedan till att de är betydligt vanare hojåkare och ändå står ut med en "newbie", som ännu bara är på säsong 4½ sedan återfallet – så måste man väl ändå erkänna att de är goda kamrater!

I Falkenberg var det Statoil, fika och tankning. Själv passade jag på att dra i mig två Red Bull. Från och med nu skulle nämligen Bosse ta täten. Han fladdrade med kartor, pläppade på GPS:er och återgick till sitt gamla vanliga härförarbeteende. Vi var eniga om att vi skulle ut på motorvägen för att på snabbast tänkbara sätt dra till Tydinge. Däremot diskuterade vi aldrig de färter som skulle uppnås.

Med fulltankade hojar drog vi iväg som skällade troll ut på motorvägen. Bosse i täten, inledningsvis stabilt i marschfart på en sisådär 140 knyck. Som en motorsportens Ingemar Stenmark banade han rutinerat sin väg mellan husvagnar, bilar och allehanda andra semesterfordon. Vid Hallandsåsen slog jag nytt personbästa och fick lära mig att Grünilla inte orkar göra mer än styvt 150 i den uppforsbacken. Nerför gick det dock bättre (hu). Hur Classe hade det vågar jag inte tänka på. Som sisteman hade han i vanlig ordning det värst och till på köpet mig framför sig, som ibland fegade ur och släppte av rejält i den täta trafiken. Heder åt honom – och åt Bosse med förresten, som naturligtvis drog ner ett pinnhål när han såg att jag sackade. Tack vare denna åkning kom vi i alla fall till Tydinge⁶ i god tid för att hinna gosa lite med de andra vulcanisterna på plats. Ett snabbstopp för tankning vid Skåneporten och sedan till Tydinge med så god fart att vi alla tre missade den sista avfarten och fick göra oss en liten u-sväng.

Väl framme mottogs vi av en både förvånad och hjärtlig skara och fick tillfälle till både en stunds tjöt, lite vila i solen och de legendariska sillmackorna. Vädret var varmt och soligt och det

Tre fina grabbar packar det sista hemma hos mig och Monika på Råda Portar. Vid det här laget kunde jag böja mig framåt utan att det svartnade för ögonen.

Ansvarigt befäl #2448 Johansson, konsulterar kartan, som likt en fana munter fladdrade i vinden. Det berodde dels på den kraftiga västvinden, men också på att kartan hade en försvarlig skala. Jag gissar på ungefär 1:2.

Micke och Nezze får avrapportering över dagens händelser såhär långt, medan undertecknad styr med bestämda steg mot sillmackeståndet. Sedan var man på banan igen – och Tydinge måste ju besökas mer ingående framöver!

⁶ Tydinge camping hittar du helt nära Broby, som ligger nära Hässleholm. De har en websajt: <http://www.tydingesjon.com/>

hade varit suveränt att öppna en öl och slå sig ner bland tälten i den avspända församlingen. Dessbättre hade jag inget tält med mig, för annars kunde det nog slutat så! Istället stannade vi en stund, tittade lite på slipade vulcanglas och satt slutligen upp för avfärd Ystad. Vi vinkade hejdå till Benny #274 som satt i insläppet och fotade oss när vi drog – och så var vi iväg igen.

Det är inte lätt att bryta upp från vulcanister i några sammanhang – särskilt inte när man redan tycker att man åkt nog för idag och det finns både stekt sill, pilsnerdricka, sol, bad och allmän skörlevnad så nära inom räckhåll. Det sved en smula. Å andra sidan skulle det ju vankas mer Vulcaner och liknande begivenheter i Ystad. Det var alltså bara att krama hejdå och sitta upp igen. Avfärdsbilderna har Benny #274 tagit och jag har stulit dem i VRS galleri. Tack för dem.

4

Sonata

I vilket Ystadkontorets gästfrihet och medeltidens charm besjunges...

Naturligtvis skulle det börja regna igen på vägen ner mot Ystad. Det blev alltså att dra på regnkläderna en gång till i kristanstadstrakten och sedan regnade det fram till någon kilometer före dagens slutmål, hemma hos världens bästa Roffe och Pia. Jag kunde inte undgå att dra parallellt från förra året, när vi anlände ungefär vid samma tid, men med en avsevärd skillnad i hur det kändes i arslät. Då hade vi avverkat nästan 80 mil – idag bara 40 och det räknas ju knappt (host, host). Dock var mottagandet lika hjärtligt – detta till trots. Roffe stod där som den goda husfar han är, med pilsner i hand och förberett nattkvarter. Pia var redan nere på medeltidstjosen i Bjersjöholm⁷ med Fredrik och den senare skulle hämta oss och André, som också var hemma med bilen.

Först som sist skall sägas att jag verkligen inte är en "medeltidsfreak". Det mesta av mitt historiska intresse lustmördades av kruttorra handböcker på historiska institutionen vid Göteborgs universitet, men fasiken vet om inte alla dårarna i Bjersjöholm börjar övertyga mig om motsatsen. Det var ett imponerande ställ som hade dragits samman i år. Vid sidan av suveränt käk och dricka, fanns det massor att kolla in och pyssla med. Det sköts med medeltida kanoner, smiddes, sköts med

Utsikt mot borgen från tältbyn där de verkliga veteranerna hade sina läger och levde, åt och hantverkade på fullständigt autentiskt sätt – må vara spetälska och pest undantaget. Skämt åsido: Det är faktiskt en viktig kulturhistorisk insats som utföres av dessa medeltidsextremister och vid sidan av att det är kul att beskåda, finns det anledning att sända dem en tacksam tanke för att de på så vis levandegör historien.

Nedan en medeltida middag som lämnade ingen hungrig!

⁷ Här finns länken till Ystads medeltidsaktiviteter: <http://www.medeltidaystad.se/>

pilbågar, hades autentiska kläder (mer om detta senare), såldes konsthantverk och allehanda gotter och mer därtill. Kommer Ystads medeltidsdagar att utvecklas lika snabbt framöver som de gjort inför årets installation, lär Visby få passa sig!

För en medlem i Vulcan Riders Sweden, är naturligtvis en av årets höjdpunkter att få se vår ex-president, numera DA för södra Skåne och styrelseledamoten herr Lasse Lähnn, i de omättligen fjolliga kläder en man vid denna tidpunkt ansågs nödgad att bära. Han gjorde ingen besviken i år heller! Förra årets DA-hätta med pingla satt prydligt på plats och kompletterade den för övrigt också groteska installationen.

Kring de talrika öl som strax började drickas, lovvärt försålda av nämnde munskänk i hans medeltida källare, kom vi att fundera kring en av världens verkligt stora existensiella frågor: Hur kommer det sig att kvinnor som klär sig i dessa medeltida outfits bara blir ännu vackrare, fräschare och tjugigare, medan vi grabbar ser ut som om vi inte har alla kopporna i skåpet?

En av hankön som faktiskt lyckats synnerligen väl med utstyrseln var däremot Fredrik, som mantelklädd riddare, med malteserskors i rött, oxpiska och imponerande svärd, naturligtvis också iklädd sitt passande långa hår – till min bitterhet, då jag i unga år också bar en liknande frisyr, innan mitt hårda genetiska arv tagit ut sin fulla rätt.

Det är som sagt bara att jämföra! Med värdighet och stor självklarhet bär de här avbildade kvinnorna Pia och Mi sina kreationer, vilka får dem att med fullständig naturlighet passa in i detta sammanhang. Jämför sedan med sagde munskänk. Även här har stort arbete nedlagts. Ingen möda har sparats i valet av material och ej heller i sömnad. Fylls du av beundran, respekt och bänan? Alls icke! Mannen ifråga väcker istället munterhet hos illasinnade kamrater, som inte ett ögonblick tvekar att göra sig lustiga över allt dennes slit.

Mannen med oxpiskan heter i verkligheten varken Clint Eastwood eller Harrison Ford! Fredrik bar sina riddarkläder med bravur och har fått bra snärt på artefakten, vilket fick sällskapet att utbryta i sång: Ledmotivet från Jakten på den försvunna skatten.

Nåväl – medletid eller inte! Visserligen är öl mat, men det blir lite för lättuggat på sikt. Sällskapet ställde alltså kosan mot matståndet och en hägrande påfyllning av den sillmacka som nu börjat sjunka undan. Goda grillspett, goda korvar, potatis och grillad majs, nersköjda med ännu mer pilsner. Ralf #1494 och Anna #2166 tillstötte också. De hade varit rutinerade nog att komma redan på fredagen, vilket gjort att de med viss nödvändighet inträffade på festplatsen lite senare på lördagen...

Sentimental och småsnyftig begav sig #3871 till hantverksstånden för att försöka köpa sig fri från sina skuld känslor över att ha lämnat kärestan hemma med katten och västmålningar.

Så satt man där igen med sina hojpolare i solen och pokulerade om ditt och datt, tog ett par pilsner till, garvade hjärtlost åt Monika som höll kontakten via bittra SMS; "Jag har delat en burk majs med katten och målar på Kyllans väst..." Fast ärligt talat så längtade jag en del efter henne. Det hade varit dubbelt så mysigt om hon varit med också, så i ett anfall av sliskig sentimentalitet, som verkligen inte är värdigt en biker, struttade jag på ölstinna ben iväg till hantverksstånden och köpte henne en liten grej som jag hoppades hon skulle gilla. Annars är #6070 inte mycket för bling-bling. Jag vill nog påstå att det är ganska svårt att räkna ut vad som skall falla henne på läppen. Den här gången träffade jag dock rätt, säger hon i alla fall. Fast sådant kan man ju aldrig riktigt lita på – eller hur...

Det var efter ett tag dags att röra lite på sig, så jag, Classe, Roffe, Bosse och Mi rultade bort till Tornerspelen för att få avnjuta lite kampsport och snygga frieserpållar. Det bjöds faktisk på en stundtals imponerande uppvisning, beledsagad av vad jag vill hävda var konfrencierhistoriens hesaste Master of Ceremonies. Publiken var uppdelad i två lag och hade till uppgift att heja fram sitt riddarlag. Jag är själv ingen hästkarl, utan bär på ett aktivt hästointresse. Bror min är dock sedan barnsben mer eller mindre professionell hästmänniska och så mycket har jag vistats i hans omgivningar att jag kan skilja ut en god ryttare från en småhandlare. Tro mig! Här fanns inga småhandlare. Till och med jag dröjde mig kvar föreställningen ut, trots att en svår törst och längtan efter påfyllning urbrutit.

Skickliga ryttare och vackra hästar – även om den här avbildade inte är en Frieser...

När vi kom tillbaka, nykissade och redo för ytterligare en session fann vi ett sällskap i toppform. På borggården hade också kvällens begivenheter börjat. Även om en kväll i medeltidens tecken får ett otränat öra att vilja stoppa upp skalmejan⁸ någonstans i musikanten, finns det kompensatoriska faktorer, som får en att låta bli. En sådant var magdansen – en annan var en imponerande eldslukar- och eldjongleraruppvisning. En tredje, som tillstötte lite senare, efter stängningsdags, var förresten medeltida Hansen mörk rom med Coca Cola, serverat i äkta medeltida halvliters plastglas.

Betydlig bättre än hästar! Magdans och eldjonglering – fast kanske särskilt magdans (host)

Då vi var kamrater tillhöriga några av tillställningens hårt arbetande funktionärer, fick vi stanna efter stängningsdags. Julivällen hade hunnit bli både mörk, sen och ganska sval, men glöden i sällskapet vägrade att falna. Vid den här tidpunkten började till och med jag att tycka om skalmeja och jag fann mig själv sitta och tänka vänliga tankar om de duktiga ungdomar som nu framförde den tidstypiska musik jag lärt mig älska. Tack herr Hansen för detta! Runt omkring mig pågick glada samtal och jag misstänker att jag själv deltog i flera av dem.

Då och då uppsöktes avsides liggande buskage eller slänter, där man ånyo fick uppleva glädjen i att göra det tillsammans och på rad, som så många gånger förr – sedan tillbaka igen och nya garv.

⁸ Medeltida tortyrinstrument som får stegling att framstå som ett alternativ: <http://sv.wikipedia.org/wiki/Skalmeja>

Det var på det hela taget bara så gött som det bara kan bli och klockan rusade som en skällad iller. Det fanns inte en tanke på morgondagens hemfärd, vilket det kanske borde ha gjort, särskilt för mig. Herr Franzén gled omkring med ett saligt leende på läpparna. Herr Gustavsson tillsåg att min strupe fuktades och presenterade mer herr Hansen. Herr Johansson testade nya huvudbonader. En trött och frissig Pia satt insvept i en filt och bara garvade åt omgivningen – och Anna, Ralf och Mi sorlade runt borden med för klockslaget anmärkningsvärd energi. Till och med André verkade nöjd, trots att han för dagen var "singelkille". Andra halvan av VRS' mest symbiotiska par var dessvärre i arbete på annan ort.

Några stilstudier från aftonens barhäng. Idel goda vänner i vad som enklast kan beskrivas som "gamäng" "Ve för morgondagen", borde jag ha tänkt. Fast lättledt som man är i ett alldeles för trevligt sällskap, missar man naturligtvis ansvar för kommande tider och morgondagens moppeåk. Och detta för andra gången på två dagar.

Kvällen avslutades motvilligt fram emot två, halv tre. Jag minns inte vem det var som bröt upp. Någon klok var det i alla fall. Att det skulle ha varit jag, är därmed uteslutet. Instuvad i bilen blev man i alla fall och hemkörd till Roffe och Pia. Sedan tog det tid där, för sällskapet fick vickning - korv med bröd och potatismos. Det var mycket, mycket sent när vi bröt upp från köksbordet och svimmade på våra utlagda madrasser.

"Jag fattig syndig människa med skuld född", var min första tanke när jag sent omsider slog upp mina ögon! Bosse, som ju är född till duracell-kanin var först uppe, redan vid nio. Jag tror jag borstade tänderna i en kvart utan att få någon nämnvärd påverkan på min andedräkt. När jag någon halvtimme senare rest mig upp igen, duschat och fått på mig mina kläder, var det dags att packa. Jag gjorde det med ovanligt rak rygg, kan sägas. Det var först efter åtskilliga koppar kaffe och en eller annan lpen ur Bosses förråd, som mitt system bootade igång. Det var naturligtvis uteslutet att prutta iväg på mopederna ännu, så det blev ett par sköna timmar till tillsammans med Roffe, Pia och deras kaffekanna innan Pia var tvungen att åka tillbaka till medeltiden och för tre Gringos att sadla pållarna för hemfärd.

Att vara odiskutabelt nykter bakom styret är naturligtvis en självklarhet, men det finns andra faktorer som gör en olämplig till förare – utsvävande sent nattliv är en sådan. Jag demonstrerade detta med önskvärd tydlighet vid varmkörningen av Grönilla. Vid start hade jag ettan i, stod bredvid med indragen koppling eftersom jag inte fick in friläget med en gång. Lilla hon hade då vänligheten

Ett något matt sällskap förbereder hemfärd. För andra förmiddagen i rad har undertecknad svårigheter med att böja sig utan att det svartnar för ögonen. FY mig!

att hoppa fram ett kliv, varvid jag givetvis inte orkade hålla emot. Hur pinsamt tror du det var på en skala? Dessbättre hade Roffe och de båda andra herrarna medkänslan på, så man blev inte helt utskrattad och fick till på köpet hjälp med att bubba upp tjockkåringen, där hon låg och guppade som en säl på bågarna. Nu har jag tappat henne fyra gånger sen jag köpte henne '05. Lär jag mig aldrig?

Så blev det dags för ett ömt avsked av Bosse, Roffe och André. Fredrik sov fortfarande. Bosse for iväg mot Växjö och en ny arbetsvecka, medan jag och Classe bestämde oss att ta raka spåret till Malmö och vidare motorvägen upp mot Halmstad. Efter Halmstad kom några droppar regn men sedan blev vädret vackert och soligt, med kraftiga vindar från havet.

Mellan Halmstad och Falkenberg, en bit in i landet, ligger en liten by som heter Asige. Där bor min ena bror och hans fru. Jag ringde och beställde fika, vilket de gärna bistod med och med det som hägrade mål var det enklast med snabbaste vägen upp. Om vädret varit kanon, hade jag inte kunnat undvika min favoritväg längs sydkusten. Nu var det lätt regnvarning och kunde lika gärna kvitta. Vi drog iväg i nästan laglig fart åt nordväst. Två timmar senare anlöpte vi Asige och kaffe med goda mackor, lite tjtö och en skön vilopaus, det tackar vi för Peter och Barbro!

Vi beslöt att ta småvägarna hem från Asige upp mot Varberg. Slingrig asfalt där det fortfarande fanns och gamla europavägen om inget bättre erbjöds. Strax efter Falkenberg blev jag rejält trött. Vägen upp mot Varberg var riktigt seg och väl i Åskloster var jag tvungen att stanna. Den förstående Franzén matade mig med en söt och näringsrik Magnum och vi tog en stund i skuggan. Jag misstänker att Classe inte hade något emot det heller, för han var också något dämpad. Sådana stunder kan vara sköna de med. Lite dämpat snack och en stunds tystnad. Sedan bröt vi upp.

Jag gick igång på min glass, som en gnällig treåring skulle ha gjort på spunnet socker under ett nöjesfältbesök. Den nyvunna energin använde jag för att ta en riktig krängelväg hem, över Fjärås Bräcka och genom slingriga småvägar, via Lindome, Benareby och hem till Mölnlycke. Sex timmar efter avfärd från Roffe och Pia var vi hemma på Råda Portar. I år efter endast 75 ynkliga avverkade mil, men desto mindre sovtid och en försvarlig mängd skörlevnad. Vi slog en pling till Bosse och kollade att allt avlöp väl hem till Växjö, lagade en bit mat, berättade om allt vi gjort för Monika och sedan i bingen tidigt.

Tror ni Bosse hade lagt sig till ro? Inte då. Inspirerad av vårt tekniks snack på morgonen hemma hos Roffe, hade han rivit ner hela fronten på hojen i jakt på den förlorade väghållning han klagat på tidigare. Hur det blev? Jag det vet jag inte än, men sannolikt gick det väl. Det brukar det göra när Bosse gör saker. Sådär såg i alla fall hojen ut någon timme efter hemkomsten och senare meddelanden ger vid handen att den nu är sammansatt igen, rengjord och med massor av nytt fett i styrlagret.

Classe hängde en dag till och vi hade en "vuxna män gör saker tillsammans dag", med Biltema, Mediamarkt och andra viktiga bestyr och ärenden. Sedan drog han tillbaka till Stockholm och jag har precis fått samtal att han i alla fall kommit till Täby. Med tanke på att det bara är en sisådär två mil från hans bostad lär han nog reda sig hem.

Bror och svägerska i samtal med Classe. Det visade sig att de hade gemensamma bekanta. Ibland är världen inte stor.

En iskall i Åskloster. Min hade vitt överdrag och söt jordgubbssmak. Classe körde konservativ mandel.

Rapport från växjökontoret via MMS. Meddelandet inflöt som svar på ett från Classe och mig åtändes lunch i solen på Tjolöholm på måndagen.

5 Finale

I vilket en pseudofilosofisk analys utföres och vi tar ett sentimentalt avsked...

Då var det gjort igen. En tur i vulcankodens rike! En helg med människor som jag faktiskt älskar och med massor av motorcykling – världens bästa kombination. Man skall passa sig för att filosofera för mycket över sådant som fungerar som en självklarhet, men nog är det en märklig förening vi har? Så mycket ovillkorad generositet, vänskap och värme har i alla fall jag inte träffat på någon annanstans. Nu är det så, att jag helst beger mig söderöver på mina körningar, men av norrfolket jag mött på träffar och mässor att döma, gäller vulcankoden precis lika mycket för hela riket. Riket förresten... Det verkar gälla vulcanister över hela Europa, så till den milda grad, att vi nu också börjat utbyta kroppsvätskor med varandra över nationsgränserna. Eller hur, Nezze?

Life is Good!

Jag är ingen ärrad veteran i Vulcan Riders Sweden. Jag har bara varit med sedan hösten 2005 och har dålig koll på sådant som hänt före dess. Ändå måste väl någon eller några i urtiden, ha slagit an den "groove" vi nu alla nu får njuta av. Vilka? Spelar kanske mindre roll – även om man väl har sina funderingar. Kanske är det en slump? Packad eller nykter, på körning, träff eller off-bike, året runt – har i alla fall jag i stort sett aldrig träffat en endaste vulcanist som framlever sitt liv med ett kvastskäft i uppstoppat röven och självhävdsens förbannelse vilande över hjässan.

Istället har jag från första dagen i Vulcan Riders mötts av kamratskap, hjälpsamhet och ett uppriktigt intresse av att få med mig på allehanda dumheter (och kanske lite arbete emellanåt). Helgen som förflöt, är igen bara ett bevis på detta. Några nedslag i vulcankodens rike och möten med folk, som jag känt endast en kort tid och som jag ändå kallar för bror och syster. Fast egentligen är det ännu mer fantastiskt än släkt, eftersom det är människor som jag själv fått välja och som själva har valt att acceptera mig. Så glad jag är för det... Och tacksam! Ja faktiskt...

*Världens go'aste #3994 med sin Petra, nylängad och kär som en klockarkatt i mars!
(fotad av Ingvar #466 på Tånga i juni 2008, bilden från VRS galleri)*

*Eder ödmjuka tjänare #3871 ber att få tacka för uppmärksamheten och för att du orkat läsa min kria.
Kanske ses vi snart. Varför inte på Gränsö och MC-Dagarna? Håll tummarna för vädret.
Vi bor ju i Sverige...*

Jaja – bilden är från förra året, än se'n? Lika bra att erkänna det – annars hade säkert Jensa #3478 påpekat det eftersom jag har klara blinkersglas nu för tiden. Det vet han, eftersom han köpte dem åt mig hos Bröderna Nilsson i Helsingborg. Fast blommande vallmo, ringlande asfalt, sommar, Österlen... Det stämmer ju i år också, liksom alla år – and Life is still good!